

magterne eller begge. Dette Punkt er efter min Mening Jylland, og Opgaven maa nu være at kunne holde blot en ganske lille Tid, otte Dage eller mindre, paa den Halvø, som vi i 1864 holdt i over 8 Uger.

Dette er vor strategiske Opgave nu, og det af følgende Grunde: For det første, fordi Jylland er Nøglestillingen til Østersøen. Kan det lykkes en Hjelpehær at trænge ned gennem Halvøen, ned til Kiel og besætte Kiel og Kielerkanalen, saa har man i Virkeligheden taget hele den tyske sømilitære Stilling i Østersøen i Flanken og i Ryggen, saa løser det hele sig op af sig selv. Det er derfor, jeg mener, at Jylland er det strategisk afgørende Punkt, og at det er der, det gælder om for enhver Pris at holde, en kort Tid i hvert Fald.

Men saa er der endvidere det Moment, som er kommet til efter Krigen, og som ikke var der før, at vi af de allierede Vestmagter har faaet et Territorium tilbage, der før var tysk, men nu er dansk. Før Krigen var Forholdet det, at Tyskland havde et Territorium, som vi var klare over, at vi ikke kunde faa tilbage, og som vi ikke tænkte paa at tage tilbage, og som vi officielt slog en Streg over. Nu er Forholdet det, at vi har faaet et Territorium fra Tyskland, som Tyskland ikke ønsker at lade os beholde, som Tyskland ønsker at faa tilbage, et Ønske, om hvilket hele det officielle Tyskland staar samlet lige saa vel som det tyske Folk.

Jeg har allerede berørt Spørgsmaalet forleden under min Omtale af den nationalpolitiske Side af den Traktat, der nu er afsluttet med Tyskland; men da det synes, at ærede Medlemmer trods Hr. Pastor Schmidts og mangfoldige andres Udtalelser er glemsomme paa dette Punkt, maa jeg maaske, hvis den højtærede Formand tillader det, oplæse, hvad Grev Brockdorff-Rantzau, det radikale Ministeriums tyske Tillidsmand, udtaler i Samlerværket „Versailles, Volkskommentar des Friedensdikrats“, et Værk, som er spredt i Tusinder og atter Tusinder af Eksemplarer over hele Tyskland, og som jeg tillod mig at fremkomme med et Citat af forleden Dag. Han udtaler sig saaledes: „Ved Zoneinddelingen efter ensidige danske Interesser, den forskellige Behandling af Zonerne ved samlet Afstemning i første Zone, Unddragelse af

Valgretten for mange hjemstedsberettigede, Hungerblokaden Vedvaren i Afstemningstiden blev Afstemningen gjort til en Farce. Det tyske Folk vil ikke anerkende hverken Afstemningen eller den nu trufne Voldsgrænse som retfærdig.“ Saa gaar han videre: „Der er mindst 40 000 tysksindede, der imod deres Villie er blevet løsrevet fra det tyske Folk, fremfor alt er Tønder med tysk Opland lige ved den nye Grænse mod sin Villie blevet voldført. Samtidig er Højer, den for hele Frisland uundværlige Nøgle til Marskens Afvanding, kommet under dansk Herredømme. Flensborg Fjord er blevet sønderlemmet, og Trafikvejen er blevet ødelagt. Saaledes bliver Kravet om en virkelig retfærdig Afstemning bestaaende. Diktatet fra Versailles betyder ikke nogen Løsning. Ogsaa overfor Slesvig-Holsten har Voldsfreden i Versailles begaaet stor Uret. Men Retten maa dog en Gang sejre.“

Det er, hvad den nysudnævnte tyske Gesandt i Moskva, Grev Brockdorff-Rantzau, den radikale Regerings Tillidsmand i det slesvigske Spørgsmaal, har at sige officielt om denne Sag. Det er den bedste Diplomat, Tyskland har, som nu agtes sendt til Moskva for at styrke og gennearbejde den politiske, økonomiske og militære Alliance mellem Rusland og Tyskland, og som kan løse denne Opgave bedre end nogen anden Mand, og som sikkert paa ny vil komme til at spille en Rolle i Tysklands politiske Historie. Dette siger han om den radikale Regerings slesvigske Politik. Jeg kan derfor saa godt forstaa, at da jeg debatterede dette Spørgsmaal i Fjor under Tillægsbevillingsloven med det ærede Medlem Hr. Rode, maatte han selv alene — thi ingen andre var berettigede — give sig Attest for, at takket være Ministeriet Zahle vandt Danmark sin danske Sag. Ligesom den store Napoleon alene var værdig til at sætte Kronen paa sit Hoved, fordi ingen, end ikke den ufejlbarlige Pave, kunde tillades noget saadant, saaledes er der ikke andre end de Radikale selv, der kan give dem Attest for, at takket være Ministeriet Zahle vandt Danmark sin danske Sag.

Dette er Grundene til, at jeg mener, at vor Forsvarshovedstyrke nu bør lægges i Jylland. Men samtidig mener jeg, at vi bør kunne forsvare København mod et Bombar-